

[Indenrigsministeren.]

Boligforeninger eller Kommuner ønsker at bygge lav Bebyggelse, Rækkehuse eller Parcelhuskolonier, er det selvfølgelig ogsaa Tanken, at de vil kunne faa Laan efter de almindelige Regler i Afsnit A og Huslejenedsættelse efter Kapitel II.

Det ærede Medlem Hr. S. Munk var dernæst noget betænkelig ved, at der i § 26 er indsat den Bestemmelse, at saafremt Midlerne i Fonden ikke er tilstrækkelige til Ydelse af de paagældende Huslejetilskud, tilskydes Resten med Halvdelen af Statskassen og Halvdelen af Kommunen. Det ærede Medlem mindede om, at i Befolkingskommissionens Forslag gik Bestemmelsen ud paa, at Resten blev tilskuddt af Staten. Det er meget rigtigt, at der her er foretaget en Ændring. Samtidig vil jeg imidlertid gerne gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der tillige er foretaget den Ændring, at inden Staten eller Kommunen skal betale Restbeløbet, skal efter Lovforslaget alle Ejendomsskatter paa de paagældende Bygninger, baade Bygningsskatter og Grundskatter, indgaa i Fonden, medens efter Kommissionens Forslag kun Bygningsskatterne skulde indgaa deri. Dette betyder selvfølgelig, hvis man kan benytte Udtrykket Risiko, at Risikoen for Restbeløbet bliver saa meget mindre.

Det ærede Medlem har endvidere rejst det vigtige Spørgsmaal, der foreligger i Forbindelse med, at eventuelt en Kommune lader opføre Boligkomplekser i andre Kommuner. De ærede Medlemmer Hr. Jensen-Broby og Hr. Valdemar Sørensen har ogsaa berørt dette Spørgsmaal, og jeg skal gerne sige, at det Problem, der her foreligger, er jeg rede til at forhandle nærmere om i det kommende Udvalg.

Det ærede Medlem Hr. Jensen-Broby, som jo i øvrigt, forekom det mig, tog meget velvilligt paa Lovforslaget, fremsatte dog den Opfattelse, at Lovforslaget, som det her foreligger, forfordeler Provinsbyerne og Landet, er karrigt, som det ærede Medlem sagde, over for Landkommunerne, fortrinsvis lader Midlerne gaa direkte til Bykommunerne og til Boligforeningerne. Det kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem i, De Beløb, der her stilles til Raadighed for Provinsen, for Landkommunerne, er jo ganske anderledes store end de Beløb, som Venstrepartiet i sin Tid, da det havde Regeringen, stillede til Raadighed og anvendte efter Statsboligfundsloven. Men i øvrigt er det ikke sket i Blinde, naar disse Midler foreslaas stillet til Raadighed og fordelt paa den i Lovforslaget angivne Maade; det

er sket paa Grundlag af de Erfaringer med Hensyn til Efterspørgsel efter Laan, som vi har gjort ved Administrationen af 1933-Lovgivningen.

Det ærede Medlem spurgte dernæst, hvad jeg med Hensyn til Lejligheder til børnerige Familier mente med, at en passende Del af Lejlighederne skulde stilles til Raadighed for saadanne Familier. Jeg tror ikke, jeg kan komme det Spørgsmaal nærmere end gennem, hvad jeg har udtrykt dels i Bemærkningerne til Lovforslaget, dels i min Fremsættelsestale, nemlig at man her maa bygge paa de Erfaringer, man efterhaanden gør ved Praktiseringen af Lovgivningen; det har man ogsaa maattet gøre i Sverige. Jeg skal dog sige, at jeg er afgjort af den Opfattelse, at det slet ikke gaar an at lade saa stor en Del af Lejlighederne i disse Bygninger være forbeholdt børnerige Familier, som man til at begynde med praktiserede det i Sverige. Erfaringerne deroppe har da ogsaa ført til, at man stadig er gaaet til at forbeholde en mindre Procentdel af Lejlighederne i de enkelte Komplekser for saadanne Familier.

Det ærede Medlem Hr. Jensen-Broby sagde dernæst, at § 4 jo gav Indenrigsministeren en ganske overordentlig stor Magt i Administrationen af denne Lov, og det er fuldkommen rigtigt, men det er ogsaa rigtigt, at det er nødvendigt. Man kan ikke ved Administrationen af en saadan Lov løbe til Rigsdagen, hver Gang et eller andet Spørgsmaal skal afgøres, men jeg skal sige til det ærede Medlem, at jeg er rede til i det Udvalg, der bliver nedsat, at give enhver Oplysning angaaende Administrationen af 30 Millioner Kroners-Loven af 1933. Jeg er villig til at gennemdrøfte med Udvalget de Normalvedtægter for Boligforeninger, som Indenrigsministeriet har skabt efter 1933-Loven, og i det hele taget rede til at drøfte Principperne for denne Administration.

Jeg synes ikke, der er nogen som helst Grund for det ærede Medlem til — hvis det da ikke er en personlig Nødvendighed for ham — at bruge det Udtryk i denne Forbindelse, at under denne Regering skal alting afgøres af Administrationen og af Regeringen. Hvis det ærede Medlem Hr. Jensen-Broby læser den Statsboligfundslov igennem, som det ærede Medlem Hr. Krag gennemførte som Indenrigsminister, vil han se, at allerede dengang, i 1922, gav man skam ikke mindre Bemyndigelse til Indenrigsministeren, end man gør i Henhold til denne Lov. Dette er ingen Bebrejdelse; jeg mener, det er en fuldkommen Nødvendighed, at enhver Minister i alt væsentligt